

Felesleges lenne különösebb nyomozást „folytatni” abban az ügyben, miként került már nagyon ifjonci korban a zene közelébe Balogh Ádám. A még csak tizenkettő és fél éves legényke otthonról, a bölcsőből, de talán inkább a szülői génekből merített, amikor zenélni kezdett. A zongoraművész-tanár, Megyimoreczné Schmidt Ildikó tanítványának közvetlen környezetében ugyanis mindenki muzsikus.

A mama csellós, a papa dobos, a testvér jazzdobos, ezek után senki sem csodálkozhat, ha hétévesen Balogh Ádám már a zongoraszéken üldögélt, miközben próbálta az alapokat elsajátítani, tanárától. Hamar kiderült a kisdíákról, hogy van érzéke hozzá, milyen módon kell kihozni a legjobb hangzást a hangszeréből – természetesen az ő tudásszintjének megfelelő darabok megszólaltatása közben.

Ebben az évben Ádám két hazai, illetve egy nemzetközi versenyen vett részt. A sikerei között akadt I. helyezés, korcsoportos I. hely, valamint kiemelt I. hely is, ez utóbbi Nyíregyházán történt. De a fővárosban, egy nemzetközi megmérettetés során is a képzeletbeli dobogó harmadik fokára állhatott fel. Hozzá kell tenni, ez a bronzérem a legjobb magyar eredmény volt, tehát hazai mércével vizsgálva a teljesítményt, mindenképpen kiemelkedőnek minősíthetjük a kis zongorista produkcióját.

– Nagyon érdeklődő fiúcskával hozott össze a szerencse – mutatta be tanítványát Megyimoreczné Schmidt Ildikó. – Olyan zenészipalánta, aki kimondottan érzékeny, ráadásul a ritmusérzéke is az átlagos fölé emeli. A szorgalmával sincsen semmi gond, ritkán kell nógatni arra, hogy gyakoroljon. Szóval, csak dicsérni tudom Ádámot, akit öröm tanítani.

Vannak olyan művészek, akik egy-egy versenyre való felkészülés során szinte tökéletességre viszik a játékukat, aztán amikor elkezdődik az „erőpróba”, elbizonytalanodnak. Mások meg egyenesen nem is szeretik, ha versenykeretek között várnak el tőlük kimagasló teljesítményt. Ennek ellenpéldájaként is felhozható Balogh Ádám, aki még a szokásosnál is jobb előadásokra képes, ha érzi, hogy a zsűri tagjai nagyon figyelnek rá. Nem nyomasztja a tét, ezért is volt indokolt, hogy beválogassák azok közé, aki felléphetnek a Mesterek és Tanítványaik ünnepi műsorán, Pécsen, a Kossuth téren, június 21-én. Méghozzá a Pannon Filharmonikusokkal együtt, ami ebben az életkorban egyrészt nagy lehetőség, másrészt megtiszteltetés bárkinek, akire felfigyeltek a hangjegyek világában.

– Várom már, hogy felehessek a színpadra – árulta el szerényen, az okos tekintetű, de kellően visszafogott lurkó, aki a Liszt Ferenc Zeneiskola hallgatója. – Tudom, még rengeteg tanulnivaló vár rám, mert mindenképpen szeretnék fejlődni. A zongorázás nekem nem „munka”, hanem egy

olyan esély, ahol megmutathatom, eddig milyen szintre jutottam el. A sikerek nem kápráztatnak el, ám boldog vagyok, ha sikerül jól megoldanom azokat a feladatokat, amikkel megbíztak. Számomra ez az út a billentyűk felé vezet, ezért aztán próbálom megfogadni a tanárnőm intelmeit.

Aki együtt látja, hallja a művésznőt, Ildikót, illetve tanítványát, Ádámot, az egészenúien átérzi, szeretik egymást. Nem kényszerből töltenek el közösen hosszú órákat azzal, hogy komoly sikereket érjenek el. Ezért is fog nagyon izgulni a tanárnő, amikor a diákja napokon belül odalép majd a hangszerhez, a publikum nagy várakozása mellett.